

че Япекидз, мыслишь да ны оставишь така скоро?“

„Сыне мой, отговори Старица, даденин-те мене дни на земаата малко са, и ги употребавамъ какъ то самъ дзлжинъ, сирѣчь, да патѣвамъ отъ едно мѣсто на друго, за да оутѣшавамъ оныя, които ги е со единилъ Богъ въ имато свое, и да воззоба слабата на сына неговъ, комото е оувѣрена мене слугата негова.“

„Ми казѣватъ, чи свѣтъна ти си видѣлъ Христа, рече Япекидз.“

„Видѣхъ го воистиннѣ рече Старица, и той ма воскреси изъ мъртвѣти. Дазнаишь Япекиде, чи дзъ самъ она, за когото са говори въ писаніето на Апостола. Далекотѣка, въ 18 дна, въ Града Моисеовъ живѣше една вдовица еѣдна, и печална; защото отъ сичките възлови, които а держаха още на свѣта, еѣше и останалъ само единъ сынъ, когото та обичаше съ една любовъ гораша; защото нахождаше въ него онава, дѣто еѣше изгубила; а той сынъ оумрѣ. Толгата, на комото та са обѣгаше са строши; и дребеното масло са свзрши въ соуда и. Зѣха мъртвѣца съ носилото, и когато стигнаха близо до вратата градски, дѣто еѣше собранъ народа, плачовѣте пристанаха тѣтакси; защото